

skal det hele henlægges under Værgeraadene. Vi ser jo ogsaa af Bilagene til Kommissionsforslaget, at Byraadene, som er blevet spurgt herom, overvejende har svaret nej til, at hele Tilsynet skulde samles under Værgeraadet.

§ 6, der handler om Anerkendelse af Børnehjem, indeholder en enkelt Bestemmelse, som jeg ikke er glad for, men jeg ved ikke, om den kan undværes. Thi naar det gælder om at skaffe Plejehjem, er der ikke blot Tale om at faa absolut gode Hjem, men det gælder ogsaa om i det hele taget at kunne faa Hjem, og man kan somme Tider af Nødvendigheden blive tvunget til at tage et Hjem, som man ikke er saa glad ved. Men jeg er, selv om der staar: „under ganske særlige Omstændigheder“, ikke rigtig glad ved den Bestemmelse, at Plejebørn kan anbringes hos Mennesker, som nyder vedvarende Fattigunderstøttelse. Jeg ser, at det heller ikke findes i Værgeraadslovsforslaget; ifølge dette Forslags § 38 kan Værgeraadsbørn ikke anbringes hos Mennesker, som nyder vedvarende Fattigunderstøttelse.

§ 8 handler om Tilsynsmyndigheden, der skal tilse Plejebarnet i Plejehjemmet, og der er her givet meget fornuftige og rummelige Bestemmelser. Jeg er derimod ikke saa glad ved § 19, 2det Stykke, hvor der staar, at Justitsministeren kan give Forskrifter angaaende den nærmere Gennemførelse af Tilsynet med de i Loven omhandlede Børn. Her vil jeg dog meget bede om, at man ikke faar de samme Forskrifter i By og paa Land; thi hvad der passer for en By som København og for Frederiksberg og andre større Byer, hvor Mødrene kan gemme sig væk, uden at nogen ser dem, passer ikke ud i en Landkommune. I en Landkommune kan ingen have Plejebørn, uden at Naboer og Genboer ved det, og derude vil vi jage alle Plejehjem bort, ogsaa de gode, hvis vi paalægger dem et saa effektivt Tilsyn som det, der er nødvendigt i en stor By. Men det er den Slags Smaating, som man kan forhandle om.

I § 9 findes en Bestemmelse om den dobbelte Anmeldelsespligt, der gør, at Børn, som er kommet ind under Tilsynet, ikke saa let kan glide ud igen, idet der foreskrives Anmeldelsespligt baade for den, som anbringer et Barn, og for den, som modtager det. Denne dobbelte Anmeldelsespligt træffer vi flere Steder i Lovforslaget; den gælder ogsaa, naar de paagældende flytter fra een Kommune til en anden eller fra eet Plejehjem til et andet. Derved

er det sikret, at Børn, som er kommet ind under Tilsynet, ikke let glider ud igen.

I § 20 — det er ikke min Agt at nævne alle Paragrafferne — er optaget en Bestemmelse, som kan blive til Gavn. 1ste Stykke foreskriver, at alle Tjenestemænd skal gøre Anmeldelse, naar de kommer til Kundskab om Forhold, som ikke er, som de bør være, og i 2det Stykke staar der, at enhver er berettiget til at gøre Anmeldelse til Tilsynsmyndigheden om Forhold, som efter hans Skøn kræver Indskriden af denne Myndighed. Dette sidste kunde blive til stor Gavn, hvis Folk rigtig fik fat i, hvad det betyder. Thi man faar egentlig Anmeldelser nok. Jeg er vis paa, at enhver, som har haft med Tilsyns- eller Værgeraadssager at gøre, har faaet Anmeldelser nok, der siger: Se dér og se dér: dér er et Hjem, hvor de ikke passer Barnet godt nok, og dér er et andet Hjem, hvor Barnet heller ikke har det godt o. s. v. Men hvis man saa spørger den, der kommer med en saadan Anmeldelse: Vil De staa ved det? vil De bevidne med Deres Navn, at De har set den Slags, og kan vi bygge paa det? saa svigter de næsten alle som een, saa siger de: Nej, nej lad os endelig ikke blive blandet ind i saadanne Sager, vi faar blot Utak og Uvenskab for det. Derfor mener jeg, at kunde man faa Folk til at forstaa, at de egentlig er medansvarlige for, hvad der sker af Uret overfor Børn, saa vilde meget være vundet. Men saa maa vi ogsaa have Anmeldelser fra Folk, som virkelig vil staa ved dem.

Endvidere indeholder Lovforslaget nogle Straffebestemmelser og til sidst nogle Bestemmelser om, hvordan Udgifterne skal fordeles. Dem kan jeg ganske billige.

Til sidst vil jeg gerne sige, at om denne Lov skal blive til Gavn, afhænger ganske af, hvorledes den føres ud i Livet. Jeg har allerede en Gang berørt, at det er vanskeligt paa dette Omraade at give Lovbestemmelser, som ikke siger enten for lidt eller for meget. Det gælder med Hensyn til det, jeg har nævnt: at Børnene, som er kommet ind under Tilsynsmyndigheden, igen kan komme ud, og at Plejehjem, som er under Tilsynsmyndigheden, igen kan glide ud, idet Tilsynsmyndighederne forstaa, at her er et Hjem, hvor det er bedre, de ikke kommer og ser efter, hvor det gaar meget bedre, naar de vedkommende faar Lov til selv at ordne deres Sager. Og det gælder især, naar der vælges tilsynsførende. Det vil have den allerstørste Betydning, at der vælges Men-